

Пісня («Не дивуйтесь, добрі люди...»)

Руданський Степан Васильович

Не дивуйтесь, добрі люди,
Добрі люди, ви, сусіди,
Що задумуюсь між вами,
Що журюся я завсігди.

Літа мої молодії...
Що ж по тому? Що ж по тому,
Як без щастя, як без долі
Жити в світі молодому?

Моє щастя за горами,
Може, другим помагає.
Моя доля враз з Дунаєм
В синє море упливає.

Життя моє! Життя моє!
Ти — покошена нива.
Не зосталась, не пригнулась
Жадна квіточка щаслива.

Серце сохне, серце чахне,
Душа рада в холодочок;
Но де гляну, подивлюся —
Тільки камінь та пісочок.

Серце сохне, серце чахне,
Як в полі билина тая,
Поки його не пригорне
Де могила сирова.

І пригорне могилонька!..
Хто ж рідненький там заплаче?
Хіба ворон чорнокрилий,
Пролітаючи, закрече!..

І пригорне могилонька!..
Хто ж за мене спогадає?
Як подумаю за сеє,
З жалю серце розпукає...

Не дивуйтесь же ви, люди,
Не дивуйтесь ви, сусіди,
Що задумуюсь між вами,
Що журюся я завсігди!

29 июня 1854 года.
Кам[енец].-Подол[ьский]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/pisnia_ne_dyvuites_dobri_liudy